

DRY MARTINI

Pseudònim: Carrie Miranda

A la barra hi ha el cambrer, que nom Miquel.

Entra Na Maria, una dona d'uns 30/35 anys, amb ulleres de sol i un poc misteriosa.

Maria.- Hola, bona tarda.

Miquel.- Hola. Què ha de ser?

Maria.- Un Dry Martini còctel.

Miquel.- Carai, quina casualitat!

Maria.- Què vol dir quina casualitat!?

Miquel.- Doncs que fa una estona hi havia aquí assegut un home que m'ha demanat el mateix. I feia mesos que no servia un Dry Martini. Com que ara està més de moda el gintònic, ja ningú se'n recorda dels altres còctels. I a mi m'agrada, de tant en tant canviar un poc. El vols amb oliva, és clar.

Maria.- No! No m'agraden les olives. Prefereixo una cirera, perfavor!

Miquel.- Una cirera? N'estàs segura?

Maria.- Si! N'estic.

Miquel.- Molt bé. Marchando un Dry Martini con cereza!!!!

Maria.- Amb qui parles?

Miquel.- Amb ningú. Estic sol. El bar és meu i no tenc cambrers.

Maria.- Ah!! I digues, aquest home que ha vingut abans, ha dit alguna cosa, si esperava algú...

Miquel.- Ah sí, sí, ha dit que esperava una dona, però que semblava que li havia donat carabasses, perquè no s'havia presentat.

Maria.- Però si havíem quedat ara.. De fet he arribat cinc minuts abans.

Miquel.- Ah! Era a tu que t'esperava.. Doncs sembla que ha partit una mica enfadat. Telefona-li.

Maria.- No tinc el seu telèfon.

Miquel.- No? Què és això: "una cita a ciegas"? Queromàntic.

Maria.- No, bé, sí...

Miquel.- Ah tranquil·la, dona, si m'és igual. Estic curat d'espants.

Maria.- Com era? T'hi has fixat?.

Miquel.- Ah, com era? No sé, normal. Semblava educat, això sí. No massa alt, no massa gras ni massa prim. D'uns 35 anys, cabell castany i ulls... això sí que no ho sé. Portava un polo i uns texans, crec recordar. Però... no t'ha enviat una foto? Amb la moda dels selfies i no t'ha enviat ni una foto.. I tu a ell?

Maria.- Tampoc. Ha estat una relació a través del mail. Ens vàrem conèixer per error, ell enviava un correu a un amic seu i la meva adreça de correu és la mateixa que la del seu amic, excepte que a la meva hi ha una lletra menys i me va arribar a mi, en lloc del seu amic. I quan li vaig contestar dient-li que no sabia de què em parlava ni qui era ell, començarem a parlar i hem estat mantenint una relació epistolar des de fa uns sis mesos, fins que ahir ens decidírem. Vàrem quedar a aquest bar i per reconèixer-nos demanàrem tots dos un Dry Martini Còctel.

Miquel.- És a dir, que no saps res d'ell, tret de que s'equivoca quan escriu les adreces de correu.

Maria.- Noooo. Sé moltíssimes coses d'ell. La única cosa que no sé és com és el seu físic, però la seva ànima la conec i bé. És dolç, afectuós, simpàtic, tendre, decidit, treballador..

Miquel.- Ah! I a què es dedica?

Maria.- No ho sé. Això entra dins les coses que vàrem decidir parlar-ne cara a cara.

Miquel.- O sigui, que ell va decidir no dir-t'ho. Ja.

Maria.- Ja, què?

Miquel.- Que no volia que sabessis a què es dedica.

Maria.- Ell tampoc sap de què treball jo.

Miquel.- Segur?

Maria.- Siiii..

Miquel.- Ho sap.

Maria.- Bé, si, però només en vàrem parlar el primer dia. Ja no se'n recorda. Segur.

Miquel.- Aquest tio et pren el pèl.

Maria.- No. És molt respectuós i mai no ho faria.

Miquel.- Ja. Molt respectuós... Heu tingut sexe per correu i és moooooolt respectuós..

Maria.- Ets tu?No, no, vull dir...

Miquel.- ha, ha, ha, o sigui que n'heu tingut... Déu meu, me pensava que ja ho havia vist tot... És clar que no sóc jo, guapa, però ets taaaan previsible. Aquest és casat, com si ho vés. De fet, poc abans de partir, ha rebut una trucada de telèfon. Devia ser la seva dona, que li demanava que tornés a casa tot d'una, perquè el nen s'ha fet mal o ha de passejar el ca, o vés a saber què. Segurament t'escrivia els mails el matí, des de la feina i potser també a la nit, molt tard, quan la dona ja s'havia dormit, però un horabaixa, un vespre cap a les 8, al mig dia, mai, eh que no? És just quan estava amb la dona.

Na Maria va dient que sí amb el cap....

I només per casualitat, com és el sexe per mail? O per xat. I sense càmera has dit? o potser posàveu la càmera de l'ordinador dirigida a llocs que no era necessari veure la cara? Ui, això es posa interessant.

Maria.- Ets tu..., ho saps tot, vols reproduir tot el que hem dit i fet, eh que sí? Doncs endavant. Me digueres que me duries a un hotel a passar la nit i a fer en directe el que ens hem estat dient durant tot aquest temps.

En Miquel va reculant darrera el tasser i negant amb el cap. Ella puja damunt el tasser i es jeu.

Ell surt cap a la porta, la tanca per dins i baixa la barrera. Està espantat.

Maria.- Perfecte!!! *(s'incorpora amb els colzes)* Me llevaràs la roba amb les dents i després aniràs vessant una botella del que vulguis entre els meus pits i beuràs entre les cuixes. De què havia de ser la botella? Ara no ho record... Xampany, digueres, en tens? Si és cava és igual.

Miquel.- Mira, jo... em sembla que t'has equivocat, de veritat, abans que tu ha entrat un home al bar i m'ha demanat un Dry Martini Còctel i segur que era ell, no sóc jo, tornarà, deu haver anat a buscar alguna cosa... o a comprar el xampany per dur a l'hotel, no ho sé, però per favor, surt d'aquí que la mevadona està a punt d'arribar i jo sí que sóc casat.

Maria.- No te crec. Això forma part del joc. M'has tingut entretinguda massa temps i avui ja no puc més. Estic a punt d'explotar i necessito que siguis tu que m'exploitis.

Ella li rodeja el coll amb un fulard i l'acosta cap a ella, posant-li el cap entre els pits. comença a posar cara de trastornada i ell de cada vegada més espantat, in crescendo els dos.

Miquel.- Per favor, t'ho demano, parteix, no sóc jo. Si torna aquest home li demanaré el telèfon i te'l donaré. O no, millor, si ve, jo t'avisaré i no el deixaré partir fins que tu no hagis arribat.

Maria.- NOOOO. Tu no te mous d'aquí. No me pots fer això. Estic que crem per tu, no dorm des de que sé que ens havíem de veure, estic boja per tu.

Miquel.- Que no sóc jo!

Maria. Tu no te mous he dit. *(el té agafat amb el fulard i no l'amolla)*. Què m'havies de fer més? Ah sí! havíem de reproduir l'escena de la mantega de El Último Tango en París. Vaig llogar la pel·lícula perquè no l'havia vist i em va semblar molt eròtic quan en Marlon Brando li escampa per davall la falda.

Miquel.- Jo no l'he vist aquesta pel·lícula.

Maria.- Au, va! si me vares explicar tota l'escena pas a pas, recreant-te en cada ditada de mantega. He tingut tants d'orgasmes amb tu, d'aquells petits i seguits, esperant el gran orgasme que és el que tindrè avui quan finalment me penetris....

Miquel.- Escolta, jo... no puc, no...

Ella baixa del tasser sense amollar-lo

Maria.- Ahhh! ja veig el que et passa, que tens por de no estar a l'altura. Tranquil, he portat el pot, tal com quedàrem. Treu-te els pantalons i te poso la nata.

Treu un pot de nata de la bossa i comença a sacsar-lo.

Miquel.- No, no. *(intentant desfer-se.)*

Maria.- Siii. Era una de les coses que me deies que et feia més il·lusió. Vols que et tregui jo els pantalons?

Amolla el fulard per baixar-li els pantalons i Miquel intenta escapar, però ella torna agafar el fulard i l'estreny perquè no s'escapi. Sense adonar-se'n ella segueix estrenyent mentre li baixa la cremallera i ell es va ofegant fins que cau al terra, mort.

Ehh, que aquesta era la darrera de les postures, la de que et fas el mort i tefaig el boca a boca.

li fa el boca a boca però veu que és mort, crida i

FOSC